
КРОВ ФЕЙРІ
КНИГА ТРЕТЯ
ІМПЕРАТРИЦЯ ФЕЙРІ
БРАЯР БОЛЕЙН

БРАЯР БОЛЕЙН

Імператриця фейрі

Empress of Fae

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: Empress of Fae, Briar Boleyn.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Розділ 1. Дравен

Моя дружина зникла.

Я вдарив кулаком у чорну мармурову колону.

Моя дружина *зникла*.

Я вдарив у колону знову, кісточки пальців гучно вгатилися в тверду поверхню. Тоді завмер і дивився, як на ній розповзається тонка тріщина. Біле павутиння на блискучій чорноті.

Морґан від початку не хотіла бути твоєю дружиною, нагадав мені їдкий, жорстокий голос у голові. Хіба не тому вона втекла? Віддавши перевагу тому, щоб кинутися в портал, яким не користувалися десятиліттями, аби лиш не залишатися ані хвилини поруч із тобою?

Що вона тоді сказала?

— Це не шлюб.

Вона звинуватила мене в тому, що я зруйнував її довіру. Що я знищив усе, що росло між нами.

А що це, власне, було?

Я чітко пам'ятав останні слова, які вона прошепотіла, цілуючи мене.

— Ти єдине, про що я думаю. Ти єдине, що я бачу. Я так прив'язана до тебе, що вже ледве знаю, хто я.

Але ці слова були кволою розрадою. За мить вона вирвалася з моїх обіймів.

І слідом за нею кинувся тільки той дурень, придворний маг Джейвер, який, імовірно, загинув, пірнувши за нею. Навіть те-

пер рама порталу, крізь який вона пройшла, була обпалена димом. Вона зруйнувала його, аби я не міг піти слідом.

Я знав, що дехто з моїх друзів вважав відхід Морґан найбільшою зрадою. Зрештою, вона була моєю дружиною. Вони ж називали її своєю імператрицею. Вона мала залишитися.

Але я бачив усе інакше.

Я заманив її в пастку. І не раз, а двічі. Упіймав у складну мережу тенет.

Найбільших із усіх можливих.

Шлюб.

І імперія.

І все ж вона вирвалася. Я знав, що так станеться, навіть коли сам намагався обплутати її невидимими путами.

Чи жеврів у мені крихітний сподіваний вогник, що буде інакше? Звісно.

А якби йшлося лише про шлюб, а не про імперію… Хто знає.

Але жодного з цих рішень вона не ухвалила сама.

Обидва вибори були моїми.

І не помиліться, я зробив би їх знову.

Я не зміг урятувати Нодорі. Але урятував Морґан.

Якщо ціна за це її ненависть до мене, нехай так.

А рятуючи її, я побачив шанс урятувати прогнилу, зіпсовану імперію.

Я вчепився в цю надію, як потопельник у линву. Я прив'язав Морґан до цієї линви й змусив її спробувати витягти нас нагору.

Натомість вона перерізала линву й побігла.

Розумна, зла, прекрасна жінка. Блискуча, відважна дружина.

Можливо, мені судилося, щоб мене завжди залишали жінки, яких я люблю.

Нодорі, моя мила подруга дитинства й перша наречена. Лагідне полум'я, що догоріло надто рано.

Німуе, моя дорога дочка, життя якої обірвалося за мить після народження.

Моє серце стислося від цієї думки. Я рідко дозволяв собі взагалі про них думати. Але видавалося слушним поєднати в думках трьох жінок, яких я вважав своєю справжньою родиною.

Тепер Морґан.

Горло мені стиснуло, коли в уяві постав образ моєї дружини.

Її довге срібне волосся спадало шовковим водоспадом. Її шкіра, мерехтливе золоте полотно, що кидало виклик межам краси, смертної й безсмертної. Висока й статна, вона рухалася з величною гідністю королеви, і її постать була досконалим поєднанням сили й грації.

Я бачив, як вона володіла мечем із точністю майстра. Бачив, як вона крутила в долонях живе полум'я.

Але не лише краса заполонила моє серце.

Її дотепність розтинала найгустішу тінь. Її сила була незламною. Її рішучість робила її силою, з якою доводилося рахуватися.

І вогонь, що палав у ній... Вона була блискучою загадкою, народженою зі світла зірок і вогню. У ній я бачив потенціал до величі, якій немає меж.

Їй судилося розлити своє сяйво по всьому всесвіту.

Без неї я знову став порожнечею. Тужив за нею болем, що гриз саму основу мого єства.

Вона бентежила мою душу. Вона була моєю невпинною мрією. Видінням усього, чого я прагнув.

Вона була сузір'ям, що вказувало дорогу моїй долі.

Я стояв так близько до її вогню, що думав, ніби й сам можу спалахнути.

Я б не заперечував, якби так сталося.

Я підняв кулак утретє, сподіваючись, що цього разу піде кров.

Натомість повільні оплески змусили мене розвернутися до дверей.

Там стояла Одесса, склавши руки на грудях. Я впізнав вираз її обличчя. Це була терпляча стриманість. Не те, у чому воїтелька зазвичай відзначалася.

Хоча я й сам не міг похвалитися більшим.

— Я знала, що ти хочеш повалити нинішній лад, але не думала, що буквально.

Вона перевела погляд повз мене на тріснуту колону.

— Приїжджай у Сталеву Гавань, якщо шукаєш саме цього.

— Чого?

— Пустити собі кров, — пояснила вона.

Я відвернув голову.

— Не говори дурниць. До того ж Сталева Гавань для жінок.

— Ми зробимо виняток. Для тебе. І поблажок теж не робитимемо. Ніхто не стане тебе жаліти.

— Я цього й не чекаю, — огризнувся я.

Одесса не піддалася на провокацію. Її темні очі, гострі, як у крука, стежили за мною.

— Або ти міг би потренуватися з Ґавейном. Я знаю, що йому тебе бракує...

— Ні, — урвав я її.

Вона заслуговувала на краще ставлення з мого боку. Усі вони заслуговували.

Одесса прочистила горло.

— Ти сумуєш за нею. Це всі знають.

Я скривився в бік колони, яку катував. Вони мусили б бути сліпими, щоб не знати.

— Тепер той момент, коли ти скажеш: «Думаєш, цього хотіла б Морґан?»

Одесса мить мовчала.

— Мене це особливо не цікавить.

— Ні? Вона ж твоя імператриця.

— Лише тому, що ти все влаштував так, що в неї не лишилося іншого вибору.

Звинувачення повисло в повітрі.

— Ніхто, хто прагне влади, ніколи не повинен її мати, — повторив я приказку, яку сам собі твердив як достатнє виправдання своїх вчинків.

Вона похитала головою.

— Але в тому й річ. Ти ніколи її не прагнув. Я про владу. Чи можеш ти дивитися мені в очі й сказати, що прагнув?

Я торкнувся колони кісточками пальців, стримуючи бажання стукнути по ній ще раз.

— А віддати владу тому, хто її не прагне? — вела далі Одесса. — Хто не вкладений в її наслідки? Чи є мудрі прислів'я про *таку* дурість?

— Вона вкладена. Їй було небайдуже до всього цього. До вас усіх, — заперечив я.

Одесса знизала плечима.

— Можливо. Можливо, з часом було б. Але навіть так, віддати владу над цілим континентом жінці, яка тільки починала відкривати власну силу... Ну...

— Що ну?

— Це нерозумно. Дивно, що ти не передбачив такого розвитку подій. Ти зазвичай... проникливіший.

Це був гіркий комплімент. Шпилька. Я міг її витримати. Зрештою, вона мала рацію.

— Я не казав, що чекав, нібито вона прийме цю посаду з розпростертими обіймами, — пробурмотів я.

Одесса підняла брову.

— І не чекав, що вона втече на інший кінець світу, — уточнив я.

— Почасти через Бекса, — з несподіваною м'якістю сказала темноволоса жінка. — Ти не міг передбачити його смерть.

— Ах, але мав, — гірко сказав я. — У тому й річ. Вона вважала, що мав. Вона звинувачувала мене за Бекса. Не тільки Джейвера. І вона мала рацію. Він був дитиною. Дитиною, яку я послав на передову. Дитиною, якій дозволив загинути. Вона мала право мене звинувачувати.

— Ти довіряв судженню Джейвера. Ти повірив йому, коли він сказав, що Бекс готовий. — Одесса зітхнула. — Ніхто не зміг би втримати того хлопця. Він був...

— Силою, з якою доводилося рахуватися. Звучить знайомо. — Я знову вдарив по колоні. Не втримався. Колона здригнулася.

З позолоченої стелі посипався пил.

— Я б воліла, щоб ти не обвалював нам дах на голови, поки я тут, — сказала Одесса. — З елементарної ввічливості.

— Пробач. — Я притримав колону обома руками й глянув угору.

Це була не єдина колона в кімнаті. З міцністю зали все мало бути гаразд.

Хоча після нещодавнього нападу я не міг бути певний. Палац у деяких місцях втратив міцність. І не лише в цьому сенсі.

— Це те, чого ти хочеш? — Погляд Одесси все ще був прикутий до колони. — Зруйнувати нас? Дивитися, як ми розсипаємося?

— Звісно, ні.

— А проте ти без жодного клопоту повалиш двір сіабр. Навіть зараз ми стоїмо на межі хаосу. Без керма, без проводу. Наша колишня регентка замкнена в палацових підземеллях. Нова імператриця зникла. А тим часом наш принц днями сидить сам. — Вона вказала на стіл, заставлений нетронутими таріллями. — Ти не їси. Ти ігноруєш друзів, які намагаються тебе провідати.

— Я не ігнорував тебе. Ми ж розмовляємо, чи не так? — Я почухав голову. — Хоча ти й не потрудилася постукати.

— Час стукати минув, Дравене. Ти маєш керувати імперією.

Моя щелепа напружилася.

— Імперією Морґан.

— Не Морґан. Твоєю. — Її голос був м'який. М'якший, ніж я заслуговував. — Ти влаштував цей безлад. Ти його й розгребеш.

Це було дуже близько до того, що казала Морґан. Слова влучили в ціль. Не кажучи вже про те, як сильно Одесса нагадувала мені мою стару гувернантку.

— Ти звучиш майже по-материнськи, Одессо.

— Бережи образи, — огризнулася вона, нарешті втративши трохи ретельно підтримуваного самовладання. — Якщо в мені є бодай одна материнська кісточка, вона служить цій імперії. Нашим людям. Так само, як маєш служити й ти.

— Похвально, — визнав я. — Ти права.

— Ти зробив вибір. Лише ти можеш сказати, чи він був правильний, чи єдиний можливий. — Вона глибоко вдихнула. — Проте Морґан твоя дружина і моя імператриця. Тож скажи мені ось що. Зв'язок. Ти відчуваєш її крізь нього? Вона… жива?

— Зв'язок слабкий, — ухильно відповів я. — Але так. Вона жива. — Це я відчував навіть на такій відстані.

Вона кивнула, і на її гладкому, червонувато-брунатному обличчі майнув натяк задоволення.

— З часом він посилиться. Ми обоє це знаємо, навіть якщо вона ні. І що швидше вона це прийме, тим...

Існували способи, якими зв'язок між судженими, скутий так, як наш, можна було зміцнити чи посилити.

Хоча Морґан, схоже, не горіла бажанням дізнаватися які.

— Сумніваюся, що вона прийме це найближчим часом, — сказав я, не без кислинки.

Я сказав їй, що люблю її.

Вона не зовсім відповіла взаємністю.

Це не мало змінити моїх почуттів, і не змінило. Але слова, які вона обрала, вдарили мене, як удар у живіт.

Вона зізналася, що відчуває те саме. Але це було несправжнє, сказала вона.

Несправжнє.

Одесса зневажливо махнула рукою.

— Хто знає, що вона зробить. Ця жінка непередбачувана, як ніхто. Утім, найближчим часом вона не повернеться. Думаю, тут ми згодні.

Мої губи стиснулися.

— Згодні.

— Тоді, можливо, пора тобі взяти мантію й почати правити.

— Правити? Я не імператор, Одессо.

Маска терпіння Одесси спала.

— Якщо *вона* імператриця, то *ти* її консорт. За її відсутності трон твій. Хіба що вона перед відходом прямо постановила інакше. Чи постановила?

— Не зовсім... — Власне, Морґан сказала майже те саме, що тепер казала Одесса.

— Або призначила регентом когось іншого?

— Ні, але...

— Так я й думала. Бо вона вважала, що ти зробиш те, що потрібно. — На її обличчі проступило виразне нетерпіння. — Цікаво, що б вона сказала, якби побачила тебе зараз.

— Як я трощу колони й жаліюся на себе, ти хочеш сказати?

Одесса пирхнула й озирнула кімнату.

— Можна подумати, ти справжній вельможа-сіабра, з такими темпами. Не вистачає тільки графинів із вином, щоб розхлюпувати його по всій кімнаті.

Я відчув, як червоніють щоки. Я, може, й дійшов до того, що бив колони, але ще не став п'яним марнотратником. Найгірше, що бачила Одесса, це таці з нетронутою їжею й одяг, недбало кинутий на крісла замість того, щоб лежати складеним. І колона.

Дякувати богам, мої години блукання кімнатою туди-сюди не залишили жодного помітного сліду.

Легка усмішка торкнулася обличчя Одесси, коли її очі зупинилися на нез'їдених тацях, і я насупився.

— Що?

— Гаул знає, що ти не їси?

— Бріна забирає таці... — почав я захисно.

— Поки Гаул не побачив? О-хо-хо, тебе досі щастило. Але не думаю, що це триватиме довго. — Усмішка Одесси стала зловтішною.

— Що ти маєш на увазі?

— Я маю на увазі, що попросила Гаула приєднатися до нас.

— Ти зробила що... — почав я, і саме тоді двері з суміжної кімнати, що вела до кухні, вибухнули бурим хутром.

— Про таці поговоримо потім, принцику, — проревів ведмедич. — А тепер пригнись.

На щастя, Гаул адресував свій наказ Одессі, а не мені, бо поки воїтелька зі Сталевої Гавані миттю відскочила вбік, я залишався стояти, соромно заціпенілий, а урсидавр влетів до кімнати, тримаючи в одній пазуристій лапі срібну тацю.

Перш ніж я встиг мовити хоч слово, таця полетіла. Вона просвистіла через усю кімнату туди, де за мить до того була голова Одесси.

Плоский шматок металевого посуду влучив у ціль із огидним глухим ударом.

Пролунав приглушений вигук, і вздовж бездоганної стіни, оздобленої золотом і смарагдами, трохи позаду того місця, де стояла Одесса, проступила постать. Стрункий чоловік, весь у чорному, повалився на підлогу, і з нездорового вигляду вм'ятини на його лобі стікала кров.

— Зловмисники! — заревів Гаул, ніби ми цього ще не помітили, і рушив далі.

З їй притаманною грацією Одесса ковзнула вбік, коли ведмедич витяг із кишені просторого білого фартуха кухонний тесак. У другій лапі, наче з нізвідки, з'явилася велика чавунна сковорода, і тепер Гаул змахнув нею над головою, а тоді вниз.

Пролунав ще один огидний ляскіт, і друга постать у чорному впала на підлогу вздовж стіни.

— Наче мух хлопаю, — радісно ревнув Гаул.

Ще один ляскіт.

Я глянув на Одессу.

— А тобі не слід би...?

Вона підняла брови.

— Допомагати? Гаул, здається, усе тримає під контролем. Більше того, мені здається, що він навіть отримує задоволення.

— Ще й яке, — ревнув Гаул, збиваючи четвертого тінистого зловмисника біля протилежної стіни. — І ще яке!

Одесса вказала на мене.

— Чи ти натякаєш, що хотів би долучитися до розваги? Ти ж не надто втомився від усього цього гамселення колон?

— Жалюгідні ці створіння, — оголосив Гаул. — Анітрохи не втомлюють. Надто просто. Залишайтеся на місці, мій принце. Усе скінчиться за мить. А тепер де їхня матка?

— Матка?

На протилежній стіні майнула тінь. Почала формуватися легка імла.

Я скривився. А, я починав бачити всю глибину змови. Може, Одесса мала рацію, і весь час, який я провів у самітності, давався взнаки.

Зазвичай я легко передбачив би це й зустрів би удар у лоб. Так само, як тепер так охоче робив Гаул.

Одесса зітхнула, побачивши нову гостю.

— Я з цим розберуся.

У її долоні з'явилося тонке лезо стилета.

Вона перетнула кімнату, мов яструб, що плавно пікірує, і так само швидко її здобич була безжально затиснута в її хватці.

— Вітаю, мачусю, — сказав я.

Одесса обережно притиснула клинок до порцелянової шкіри Сефони, просто на скроні.

— Здається, твоя охорона потребує вдосконалення, Одессо, — прогуркотів Гаул. — Хоча я не проти розваги.

— Ще й як потребує. Здається, слова були такі: «зручно влаштована в підземеллях»? — сказав я, піднявши брови до Одесси.

— Хіба можна по-справжньому зручно почуватися в підземеллях? — парирувала Одесса. — Особливо в тих, що збудував твій батько. Вони завжди повні щурів і павуків. Принаймні так мені розповідали. Хочеш висловитися, Сефоно?

Я майже очікував, що Сефона засичить і заплює, як кішка. Її очі були широко розплющені й розлючені. Її план убити мене, поки я сам у своїх покоях, було зірвано, і вона, очевидно, все ще ніяк не оговталася від розчарування. Її темно-руде волосся було зібране назад із лиця. Вона була одягнена скромніше, ніж я коли-небудь бачив. Хоча я й наказав вартовим забезпечити їй зручності, це не поширювалося на її звичні шовкові сукні, обвішані коштовностями.

Колишня королева-регентка вишкірила зуби з отруйним шипінням пари. Ось воно. Отруйне дихання, яким вона була така знаменита.

Але з ножем біля скроні й рукою Одесси, міцно стиснутою навколо горла, вона наважилася випустити лише крихітну хмаринку.

— Вона має прихильників, як бачимо, — зауважила Одесса.

— Не надто розумних і не надто організованих, — буркнув Гаул.

— Ну, з підземель вони її все ж витягли. — Мої очі звузилися. — Ти не виглядаєш надто здивованою, Одессо.

Воїтелька виглядала трохи збентеженою.

— Є лише один добрий спосіб перевірити власну безпеку.

— Підготувавши пастку собі самій, — закінчив я.

— Я не була певна, що вона зможе зайти так далеко, — сказала Одесса. — Я майже вражена, Сефоно. Твої прихильники добре фінансовані. Буде приємно вистежити їх і скласти ці трупи до їхніх ніг.

— Перш ніж ти зробиш трупами їх самих. Це, проте, створює проблему. — Я провів рукою по щелепі.

— Бо ти волів би залишити її гнити й не розбиратися з її зрадою відкрито, ти хочеш сказати? — солодко мовила Одесса. Вона зустріла мій погляд. — Слухай, я знаю, що вона твоя мачуха, але вона ще й підступна сучка, яка тепер плюнула твоєю ж жалістю тобі в обличчя. Буквально. — Вона трохи стиснула шию Сефони.

Очі Сефони звузилися від люті.

— Єдина зрада тут на вашому боці, — прошипіла вона. — Ви б знищили сіабр, занапастили б нас усіх. Зробили б нас кволими й слабодухими. Ви посадили б ту чужинку на мій трон. Мій трон!

— Аж ніяк не твій, — лагідно перебив я.

Її очі спалахнули.

— Авріель був би сильним імператором. А зі мною поруч...

— Так, але він мертвий. Тож цього не станеться. Та «чужинка», як ти її назвала, про це подбала, пам'ятаєш? Хочеш ще щось сказати на свій захист? — Одесса злегка підштовхнула її вперед.

— Захист! — Сефона зуміла видушити гіркий сміх. — Мені не потрібен жоден захист. А коли двір побачить усю слабкість нашого принца, ох, вони *благатимуть* мене повернутися до обов'язків регентки цього двору й повести їх у бій, коли ми дамо відсіч валтейнським фейрі і повернемо вашу збочену сестричку на заслужену страту за зраду.

— Наскільки я пам'ятаю, вона була не єдиною, хто вчинив те, що ти назвала б «зрадою», — нагадав я. — Спроба вбити нову імператрицю...

Клуб пари.

— Перестань її так називати.

— Здається, дуже могутня істота підтвердила, що тобі слід залишити Морґан у спокої, Сефоно, — сказав я.

— Що за істота? — Очі Одесси спалахнули цікавістю.

Я незручно поворухнувся.

— Я все ще не зовсім певен. Але точно не смертна. — Хоча вона без жодних докорів сумління вселялася в смертні тіла. Щоразу ненадовго оселяючись у мертвому тілі. Спершу в дитині, Оделна. Потім у трупі солдата нашої королівської варти.

— У тебе важливіші справи, ніж займатися Сефоною та її інтригами. Чи головувати на її суді, — зауважила Одесса.

— Колишня регентка висловила одну слушну думку, мій принце, — прогарчав Гаул. — На нас справді напали.

Я зустрів погляд ведмедича.

— Справді напали.

— У нашому домі. У нашому королівському дворі. Угорі й унизу. Сіабри й смертні, — обережно сказала Одесса. — Ми втратили... людей.

— Справді втратили, — тихо сказав я. Я зустрів її погляд. — І ти хочеш, щоб я щось із цим зробив.

— Я хочу, щоб ти більше не марнував дорогоцінний час, — просто відповіла вона.

Я зрозумів, що вона має на увазі. Тепер мені доведеться витрачати час на розбірки з нашою колишньою королевою-регенткою. Спершу її потрібно буде супроводити назад до не надто надійних підземель. Потім організувати суд. Її зраду виставлять напоказ перед двором. Двором рівних їй, половина яких виношуватиме плани її повернення.

А потім, звісно, колись буде й офіційна страта. І весь цей час доведеться вислуховувати благання її прихильників відкласти суд і дозволити їй повернутися до двору.

Мені довелося б наглядати за процесом і впоратися з інтригами двору… і водночас пам’ятати, що Сефона намагалася вбити Морґан і мене й навряд чи колись припинить спроби.

Одесса спостерігала за мною.

— Існує простий спосіб обійти все це, звісно.

— О? І який же?

— Я її відпускаю.

І вона це зробила. Послабивши хватку, Одесса відступила, стилет знову зник у бічній кишені її шкіряного одягу. Вона навіть недбало схрестила руки на грудях.

Без свого полонителя Сефона стрімко кинулася до мене.

Я побачив блиск смертоносності в її очах. Знайому імлу, що висіла в повітрі навколо її рота.

Я відчув її ненависть і чисту відчайдушність. Вона бажала моєї смерті, дуже сильно.

Я знав, що мушу зробити. Зітхнувши, я зібрався.

Імла закружляла.

Тесак пролетів повітрям.

Знову пролунав звук, наче січуть м’ясо.

— Нема за що, — оголосив Гаул, коли Сефона безживно впала на підлогу.

Ведмедич рушив до столу в кутку.

— Усі ці страви. Хочеш сказати, що ти не з’їв нічого з того, що я для тебе приготував? Куди діваються таці?

Я важко ковтнув, не здатен думати про їжу саме цієї миті.

— Бріна їх забирає.

— Ця клята економка. Хитрощі й обман! — Гаул зиркнув на стіл із накритими тацями.

— Звинувачуй мене, а не Бріну. — Я глянув на тесак, що застряг у голові Сефони, і трохи не вирвало. — Справді, Одессо? Ти це мала на думці, коли планувала свій візит?

Воїтелька схилила голову, розглядаючи труп Сефони з певною неприязню.

— Не зовсім, ні, але не заперечуватиму, що це зручно. Я ж досі відповідаю за безпеку цього палацу, чи не так?

— Палац. Місто. Континент. Робота твоя, якщо хочеш, — сказав я, махнувши рукою. — Сумніваюся, що хтось інший цього прагне.

— Континент це твоя проблема. А от Сефону було легко зробити моєю. Гаул охоче допоміг. Тепер ми заощадимо час, коли вона... вибула.

Вона уважно оглянула мене.

— Тільки не кажи, що жалкуєш.

— За Сефоною?

— Вона була твоєю мачухою. Твоєю тіткою.

Я зустрів її погляд.

— І вона хотіла моєї смерті. Завжди хотіла. Це ти хочеш від мене почути?

— Це лише правда. Була пора... — Вона замовкла. — Коли ти, можливо, вже сам розв'язав би цю проблему.

— Я розм'як. Це ти хочеш сказати? Ти бажаєш, щоб я став жорстокішим володарем? Як мій батько, може?

— Не як він, ні. Як та людина, якою ти був раніше. Я хочу, щоб ти згадав, хто ти є. Ні більше, ні менше.

Я насупився.

— Я не знав, що забув.

— Ти пройшов через більше, ніж більшість смертних чоловіків за ціле життя, Кайросе. Ти втратив дружину. Дитину. Ти вбив брата. Ти жив у вигнанні. — Вона замовкла. — Тепер ти повернувся.

— Повернувся. Втратив іншу дружину. Убив мачуху.

— Не приписуй собі мою роботу, — поскаржився Гаул. Ведмедич гриз частину нетронутої їжі. Я дивився, як він задоволено бурчить.

Я похитав головою.

— Мені треба бути швидшим у судженнях. Суворішим. Жорстокішим. Більш насильницьким. Більше схожим на сіабра. Це ти хочеш сказати, Одессо? — Критика вжалила. Я не міг цього заперечити.

Одесса не поспішала з відповіддю. Коли ж заговорила, її слова мене приголомшили.

— Ми стоїмо на порозі чогось. Світ ось-ось зміниться. Я це відчуваю. А ти? — Вона перевела погляд з Гаула на мене. Ведмедич мовчав, уважно слухаючи. — Коли ти повернувся до нас, ти приніс із собою втрачений предмет незмірної сили.

— Грааль, — тихо сказав я.

— А тепер його нема. Його забрала твоя сестра. Повернула народові, який, можна сказати, є нашим найбільшим ворогом.

Я відкрив рот, але вона підняла руку.

— І не кажи, що це, можливо, було все, чого вони хотіли. Ти знаєш краще. У них Райчел. У них грааль. Ми мали мир сто п'ятдесят років. Цей мир ось-ось закінчиться. Я це відчуваю. Скажи, що я не одна така. — Вона подивилася на Гаула, майже благально.

Ведмедич повільно кивнув.

— Іде війна.

— Іде війна, — повторила Одесса. Вона глянула на мене. — Але вона може прийти не до Мінтри першою.

Я витріщився.

— До Ескіри? Пендрат уже воює зі своїми сусідами.

— Зазвичай мирне королівство встряло в безрозсудну битву зі своїми сусідами, — повільно сказала Одесса, ніби вчила ма-

леньке дитя. — Континент у хаосі вперше за століття.

— Але війна між смертними землями. Фейрі не мали до неї жодного стосунку... — Я замовк, побачивши її обличчя. — Ти думаєш, що мали.

— Згадай свою історію, принце, — тихо сказала Одесса, і її очі були гострі й проникливі. — Земля Валтейн, можливо, була покинута. Фокус, не більше. Валтейнські фейрі постануть. У цьому я не маю сумніву.

— Вони прокляли нас. Вони залишили свою землю. Ми не маємо уявлення, де вони тепер. — Я чув ці слова такими, якими вони були. Слабкими запереченнями.

— Вони створили нову твердиню. Не маю сумніву, що вони такі ж могутні, а то й могутніші, ніж були, коли воювали з твоїм батьком.

— Сто п'ятдесят років тому. — Я похитав головою. — Ми з тобою виросли на цих оповідях.

— Ми жили в їх наслідках. Нам слід знати краще за всіх, наскільки реальна ця загроза й досі. Але сіабри здебільшого вирішили забути. Ми занурені у свою гіркоту, похмурі у своїй трагедії. Спочиваємо на лаврах нашого занапащеного завоювання, вважаючи, що цього досить. Ми не старіємо, але й не творимо. Прокляття безплідності залишило нас кволими й загнилими в лінощах і нерішучості. Ми віримо, що найгірше, що може статися, це продовжувати як є.

— Але це не найгірше, так?

Вона похитала головою.

— Згадай свою історію. Колись фейрі були єдиним цілим. А коли фейрі були єдині... — Вона значуще замовкла.

— Смертні були нижче за нас, — визнав я. — У всьому.

— Усі створіння, — прогарчав Гаул. — Усі створіння служили фейрі. Хотіли вони цього чи ні.

Цілковите підкорення. Така була реліквія нашого жорстокого минулого. Про яку я смутно пам'ятав зі школи в дитинстві. Навіть тепер я знав, що дехто з найдовговічніших сіабр таємно згадував ті прадавні дні з теплотою. Дні, коли всі створіння служили нам, поклонялися нам, жили лише для нашої втіхи.

Час різких поділів. Коли бути фейрі означало все, а бути смертним нічого.

Час, коли рабство було настільки повсякденним, що саме поняття не існувало. Людина була просто фейрі або народженою служити й помирати.

Я згадав, що пообіцяв Морґан. Допомогти їй покласти край війні в Пендраті. Усі ресурси Мінтри будуть у її розпорядженні, поклявся я. Ми владнаємо все в Ескірі.

Велика обіцянка. Я мав на увазі те, що сказав. Але тепер, дивлячись на Одессу, я зрозумів, що не маю уявлення, де ми стоїмо.

— Ти вважаєш, що війна в Ескірі не людського задуму. Що тут діє щось більше.

Повільно вона кивнула.

— Дещо надто велике, щоб бути збігом. Ти шукав зброю великої сили.

— Екскалібур. — Я не забув. Я зустрів свою суджену на шляху до того проклятого меча. Колись я з нетерпінням чекатиму, щоб сказати братові Морґан віч-на-віч, наскільки переоціненим був клинок порівняно з його дорогоцінною сестрою. Колись.

— Але весь цей час його шукав інший. Смертний король, якого навчили його користі.

— Фейрі й смертні обоє користувалися цим мечем, — зауважив я.

— Коли востаннє всі три предмети були разом? — спитала Одесса. — Екскалібур вислизнув із твоїх рук.

— Натомість я врятував Морґан Пендрагон, — нагадав я їй.

— Вартість клинка блякне порівняно з її життям. Я чудово це розумію. Проте ти повернувся сюди з граалем. Тепер грааль і меч зникли.

Моя сестра забрала одне. Сестра Морґан забрала інше. Іронія? Можливо. Залежно від того, кому вони це віднесли.

Я коротко засміявся.

— А я думав, що ти будеш проти втягування сіабр у міжконтинентальний конфлікт. Ти *хочеш*, щоб ми там були.

— Я *хочу*, щоб ми були готові, — відповіла Одесса. — Хочу, щоб ми були підготовлені. До цього нам далеко.

Я витріщився на неї.

— Що ти маєш на увазі?

— Сіабри ледве тримають місто над нами. Не кажучи вже про континент. Ми поляризовані, дезорганізовані й так, вражаюче слабкі.

— Невже ти справді думаєш, що Сефону цікавило щось поза цим двором? — прогарчав Гаул.

— У неї не було твого батька… хватки… у політиці. Чи в логістиці, — уточнила Одесса. — Вона багато чого залишила напризволяще за час свого регентства.

— Зокрема нашу оборону, — сказав я, коли до мене дійшло.

Одесса кивнула.

— Наша оборона практично відсутня. Як ти знаєш, різні вельможі-сіабри правлять власними меншими дворами по всій Мінтрі. Усі вони присягнули вірність Тіньовому Трону. Але вже дуже давно цю вірність не перевіряли. Відтоді як хтось із них мусив платити щось, крім мінімальної присяги.

— А наше військо? Наші ресурси тут, у Ноктасії та в портах Сореги?

— Усе вкрай зменшене через брак підтримки й коштів. Попереду багато роботи, якщо ми маємо зустріти валтейнських фейрі міцно стоячи на ногах, чи то тут, чи на бойовищі Ескіри.

Я глянув на тіло мачухи на підлозі. Тепер не було сенсу її звинувачувати.

Я не відчував жодного каяття, дивлячись на її постать. Ні горя. Її кінець надто довго назрівав. Гаул діяв безжально. Але принаймні смерть була швидка.

Колись я так само вправно дарував своїм ворогам швидку й нещадну смерть.

Але відтоді, як я повернувся додому, до Двору Тіньового Полум'я, щось мене стримувало. Я утримував руку більше разів, ніж міг би полічити. І мої друзі прикривали мене, попри це. Морґан прикривала мене.

Я глянув на Одессу.

— Я присягнув, що буду поруч із нею. Присягнув, що наша сила буде її силою.

Я також сказав Морґан, що бажаю миру.

Я бажав і далі. Але з огляду на те, що натякала Одесса, мир уже навряд чи був ймовірним. Принаймні поки що.

Лише з горнила битви можна вичавити еліксир миру, твердив мій старий наставник.

— І так буде. Тепер ти можеш узятися до справи. Не доведеться марнувати час на суд над Сефоною, якого вона й так не заслуговувала, чи втрачати його на вислуховування її підлабузників і боротьбу з новими замахами від її причмелених прихильників.

— Натомість ти хочеш, щоб я рушив уперед і зробив що? — Я вже знав, куди прагну податися. Тепер дивувався, як мені вдавалося так довго вагатися.

Одесса кинула на мене холодний, відвертий погляд.

— Ну, окрім відвернення майбутніх атак наших ворогів чи переходу в наступ і розроблення стратегічного військового плану, ти міг би почати з того, щоб з'їсти вечерю й порадувати Гаула.

— А потім?

— А потім, гадаю, візит до твоєї невістки не завадить.

— Чудова ідея, — буркнув Гаул, швидко складаючи таці одну на одну. Ведмедич рушив назад до дверей, з яких вийшов, несучи величезну купу. — Принесу щось просте, але тепле. Може, супу.

Та я дивився на Одессу.

— Піти до Лірастри?

В очах Одесси спалахнуло роздратування.

— До Лірастри, так. Можливо, ти чув про неї.

— Вона була... поранена, — повільно сказав я, змушуючи себе пригадати.

— Їй зламало руку, — гаркнула Одесса.

Я скривився.

— Звісно. На змаганні. Я думав, що вона...

Очі Одесси палали.

— Що? Одужала? Як ти? Рушила далі? Як ти?

— Слушно, — визнав я.

Обличчя Одесси трохи пом'якшало.

— Я знаю, що ти сумуєш за Морґан, Дравене. Але багатьом гірше, ніж тобі.

— Теж слушно.

— І вони потребують тебе. Потребують, щоб ти вів. Ти, може, не імператор, але найближче до цього. — Вона схрестила руки на грудях, уперто стиснувши губи. — Тож візьми себе в руки, до дідька, і припини цю херню. Морґан пішла. Ти ні. Займися своїм народом. Наведи лад у своєму домі. Зроби приготування. А потім... — Вона замовкла.

— Так?

— Ну, ти ж *таки* підеш за нею, чи не так?

Я міг лише дивитися.

Я надто довго був ув'язнений у цій кімнаті, у пастці власної нерішучості. І при цьому, мабуть, осліп. Не міг збагнути, що відхід із Мінтри неминучий.

Я ніколи не думав, що мої друзі вже це знають. Що вони сприйматимуть мій відхід не як покинення чи зраду, а як просту неминучість.

— Я чекав на Морґан усе своє життя, — просто сказав я. — Піду за нею, навіть якщо вона мене не хоче. Навіть якщо побіжить у протилежний бік. Піду за нею до країв Ерканума й ніколи не здамся.

Темні очі Одесси блиснули.

— Ось він, принц, якого я пам'ятаю. Я ніколи не очікувала від тебе нічого меншого.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/empress-of-fae/